

Република Србија
УПРАВНИ СУД
16 У. 6304/16
26.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца В. Р. А. О., Е. А. А., В. Р. А., В. Р. В., и В. Р. Е. А. О. сви пореклом из Л., које заступа Н. К. из Б. Улица бр....., испред Б. ц. за л. п. против решења Комисије за азил број Аж. од 11.02.2016.године у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 26.05.2016. године доео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба коју су поднели: В. Р. О., пореклом из Л. Рођен године у Т., Е. А. А. пореклом из Л., рођена године у М., В. Р. А., пореклом из Л., рођен године у Т., В. Р. В., пореклом из Л., рођена године у Т., В. Р. Е. А. О., пореклом из Л., рођенагодине у Б., које заступају правници НВО Б. ц. за л. П,бр. .. Б. изјављена на Решење број од 10.12.2015. године као неоснована. Наведеним решењем одбијени су захтеви за азил у Републици Србији држављана Л., В. Р. А. О., од оца О. и мајке Ф., рођеног године у Т., Л., Е. А. А., од оца А. и мајке А., рођене године, у М. -Л., В. Р. В. А. од оца А. и мајке А., рођене године у Т., Л., В. Р. А. од оца А. и мајке А., рођеног године у Т., Л. и В. Р. Е. А. О., од оца А. и мајке А., рођене године у Б. Л. као неоснован. Ставом 2. обавезани су именовани да уколико немају други основ за боравак на територији Републике Србије исту напусте у року од 3 дана од дана правоснажности овог решења и Канцеларији за Азил врате личне карте за лица која траже азил број: и Ставом 3. је прописано да трошкова поступка није било.

У поднетој тужби тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права.

Наводе да ни првостепени ни другостепени орган нису у потпуности правилно утврдили чињенично стање као и да су наведени органи у погледу дела одлуке, у коме је чињенично стање правилно утврђено, извели неправилан закључак што је даље довело до неправилне примене закона (члан 24. став 1. тачка 1.ЗУС-а). Из чињеница по мишљењу тужиоца изнетих приликом подношења захтева за азил и на усменој расправи а из опште познатих чињеница које проистичу из бројних докумената владиних и невладиних домаћих међународних организација (пре свега УНХЦР-а), јасно је да су сви наводи који су подносиоци захтева за азил изнели истинити и да је сходно томе једина разумна одлука била додељивање уочишта или у најмање супсидијарна заштита. Уочиште би према ставу тужиоца морало бити додељено због чињенице да се ради о особама које су биле део дипломатског кора, које је постављен у време свргнутог режима М. Е. Г., А. О. В. Р. био је запослен у конзулату Л. у Србији као атеше за културу, ова категорија особа је директно обележена у документу УНХЦР као категорија која је потпала под чл. 1. Конвенције о статусу избеглица из 1951. године (став УНХЦР-а о повратку избеглица у Л.-допуњено издање I прилог бр.: 5). Сматрају да разлози због којих им је ускраћено уочиште у Републици Србији као што су на пример разлози националне безбедности никад нису образложени кроз решења о отказу боравка МУП-а али ни кроз првостепену и другостепену одлуку због чега тужиоци желе да скрену пажњу овом суду да страхују да су решења о отказу боравка која су донета од стране Управе за царине ПУБ Б. то јест Одељења пограничне полиције за странце сузбијање илегалних имиграција и трговина људима-ПУ Н. С. битно утицала на одлуке Канцеларије за азил и Комисије за азил. У прилог ових тврдњи износе чињеницу да је канцеларија за азил у 8 случајева донела одлуке којима се држављанима Л. додељује супсидијарна заштита због тога што у Л. влада стање насиља и опште несигурности која може довести до повреда права на живот, кршења апсолутне забране, злостављање и права на слободу. Оног тренутка када је тужиоцима отказан боравак у Републици Србији породица В. Р. без одлагања је затражила азил јер се нашла у директној опасности од рефоулемента како је у смислу конвенције о статусу избеглица из 1951. (члан 33) тако и у смислу Међународног права људских права (члан 3.) Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода. До отказивања боравка таква опасност није постојала те није ни било потребе да траже међународну заштиту у Србији. Истичу да је канцеларија за азил или Комисија за азил требала да примене члан 31. Закона о азилу или чак чланове 32. и 33. став 2. Женевске конвенције о статусу избеглица из 1951. и Протокола из 1967. године. Наводећи да ће се протеривање избеглица вршити само у извршењу одлука донете сходно поступку предвиђеним законом да избеглици треба да буде дозвољен осим ако се томе не противе императивни разлози националне безбедности, да поднесе доказе ради свог оправдања, да поднесе жалбу и да у ту сврху одреди себи заступника пред надлежном влашћу или пред једним или више лица које специјално одреди надлежна власт да ће државе уговорнице таквим избеглицама дати разуман рок да би омогућиле да траже да га редовним путем прими нека друга земља. Позивају се на одлуке Европског суда за људска права наводећи да је опште позната чињеница да у Л. влада стање опште несигурности, то је стање у коме нико ко борави у Л., није безбедан и да је Европски суд приликом одлучивања велику пажњу посветио извештајима одређених организација о стању у Л. Са ових и осталих разлога изнетих у тужби предлажу да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи односно да суд у складу са чланом 33. став 1. и чланом 34. став 1. ЗУС-а одржи усмену расправу на којој ће се разјаснити све чињенице од значаја за одлучивање о тужбеном захтеву а пре свега садржину докумената УНХЦР -а, али и друге доказе који су поднети уз ову тужбу стим што су тужиоци предложили да се на усмену расправу позове експерт УНХЦР-а који ће на јасан начин протумачити став УНХЦР-а о повратку избеглица у Л.-допуњено издавање I али да се као доказ изведе и чињенице које надлежни орган унутрашњих послова нису навели у решењима о отказу боравка.

